

РЕШЕНИЕ

№ 2006

гр. София, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 18.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **818** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на член 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с член 172, алинея 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. Г. Д., подадена чрез адв. К. Я., с посочен съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Заповед № 483382000048/23-4332-006991/22.12.2023 г. на ст. полицаи в група „ООР“, сектор „Охранителна полиция“ в 7-мо Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, буква „б“ ЗДвП – „временно отнемане на СУМПС“, до решаване на отговорността, но за не повече от 18 месеца.

Оспорващият излага доводи за незаконосъобразност на заповедта с отричане на становището на органа, обусловило прилагането на ПАМ за шофиране при употреба на алкохол. В с.з., чрез процесуалния си представител, излага допълнителни съображения за липса на мотиви, въз основа на които може да се установи за какво нарушение и при какви обстоятелства е наложена мярката. Отделно се твърди, че жалбоподателят е инсулиново зависим и състоянието му не било взето предвид от полицейските служители. Бил замаян и объркан от настъпила хипоглекимия, поради което не разбрал какво му е предявено и какви документи е подписал. Акцентира, че във връзка с отчетената положителна проба за алкохол лицето е дало обяснение, че приема лекарства, силни медикаменти, които са свързани с неговото заболяване и тези лекарства се отразяват на пробата с дрегер. По така изложените доводи

жалбоподателят претендира отмяна на Заповед № 483382000048/23-4332-006991/22.12.2023 г., ведно с присъждане на разноски за съдебното производство.

Ответникът - ст. полицай в група „ООР“, сектор „Охранителна полиция“ в 7 РУ при Столична дирекция на вътрешните работи, по подробно изложени в съдебно заседание от юрк. А. доводи, оспорва жалбата. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на оспорването.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 22.12.2023 г. срещу Д. Г. Д. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бл. № 759510 за това, че на посочената дата, около 09:49 часа, в [населено място], [улица]срещу блок 23 с посока на движение от ул. „8-ми декември“ към [улица], същият управлява лек автомобил Ф. П. с регистрационен номер РР8743ВН, собственост на Ж. И. Д., като при извършена контролна проверка с Алкотест Дрегер 7510 ARVA 0146 с пореден номер проба 00782, уредът е отчетел положителен резултат 1,59 промила в издишания въздух. На водача е издаден е талон за медицинско изследване с № 0179685 за УМБАЛ „Св. А.“. С АУАН е констатирано нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП – водачът управлява ППС с концентрация на алкохол в кръвта над 1,2 на хиляда, установено по надлежния ред. Посочено е и нарушение на чл. 147, ал. 1 ЗДвП – водачът управлява ППС, което не е представено на технически преглед съгласно ЗДвП. Това нарушение не е обусловило оспорената ПАМ, поради което не е и предмет на настоящата съдебна проверка. С издаването на акта е иззето като доказателство СУМПС на водача с №[ЕИК].

С оглед съставения АУАН, считайки, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, ответникът е издал процесната Заповед № 483382000048/23-4332-006991/22.12.2023 г. за прилагане на ПАМ – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. На основание чл. 172, ал. 2, т. 3 ЗДвП е отнето СУМПС.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид законовата делегация директорът на СДВР е издал Заповед № 8121з – 6400/07.07.2023 г. е оправомощил полицейските

органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР, както и тези от отдел „Охранителна полиция“, секторите „Охранителна полиция“ в РПУ при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“, да издават заповеди за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. б. „а“ и т. б от ЗДвП, Видно от приложеното по делото Удостоверение изх. № 513р-27894 издателят на оспорения административен акт – Б. Г. Д., заема полицейска длъжност, която е сред посочените в Заповед № 8121з – 6400/07.07.2023 г. Следователно процесната ПАМ е наложена от компетентен орган. Спазено е изискването за форма. Проверяваната заповед съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаването ѝ, обективирани в съставения АУАН с бл. № 759510. Подхода на издателя на ПАМ е в съответствие с посоченото в ТП № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, според което мотивите за упражняване на властническата компетентност могат да се съдържат в друг документ, извън оспорения. Изискването, което се поставя към органа-издател на акта, е да извърши позоваване на този предхождащ акта документ. С последното той го приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, стават мотиви и на самия акт. В конкретния случай упражнената компетентност е мотивирана с това, че жалбоподателят управлява МПС след употреба на алкохол и установена с техническо средство концентрация в издишания въздух над 1,2 промила. Установяването на тези обстоятелства, свързани с наличието на фактическите основания за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП е въпрос на материална законосъобразност на акта.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на обжалваната заповед, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя. Всички актове, вкл. отчетения от техническото средство резултат са предявени на оспорващия. В АУАН е отразено, че пробата му е предявена и видяна.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на 22.12.2023 г., около 09:49 часа, в [населено място], [улица] срещу блок 23 с посока на движение от ул. „8-ми декември“ към [улица], Д. Г. Д. е управлявал лек автомобил Ф. П. с регистрационен номер РР8743ВН, като при извършена контролна проверка с Алкотест Дрегер 7510

ARBA 0146 с пореден номер проба 00782, уредът е отчетел положителен резултат 1,59 промила в издишания въздух.

Този резултат не е опроверган от жалбоподателя посредством кръвно изследване. Според приложения по делото медицински протокол г-н Д. изрично е отказал да даде биологична проба. Отказът е удостоверен с подписа на лицето.

Ирелевантни в настоящото производство са причините, поради които жалбоподателят е отказал да даде кръвна проба.

Недоказани са твърденията, че Д. приема лекарства, които могат да доведат до фалшиво положителен резултат от алкотеста. Липсват каквито и да било документи, установяващи здравословното състояние и приеманите медикаменти от него към датата на извършената контролна проверка. Ето защо и съдът преценява тези твърдения за недостоверни. Същите са насочени и имат за цел единствено да обслужат защитната теза на жалбоподателя.

В обобщение се налага решаващ извод за наличие на материалноправните предпоставки за прилагане на принудителната административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. Дължимо е отхвърляне на жалбата срещу Заповед № 483382000048/23-4332-006991 от 22.12.2023 г.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати своевременно поисканите от процесуалния представител на ответника разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение. Същото съдът определя на 100,00 лв. на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, въз вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Г. Д. срещу Заповед № 483382000048/23-4332-006991 от 22.12.2023 година, издадена от старши полицаи в група „Опазване на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция“ в 7 РУ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Д. Г. Д. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение за настоящата съдебна инстанция в размер на 100,00 (сто) лева.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: